

[Finansministeren]

denne debat, selv om den er fuldstændig ubegrundet. Jeg synes ikke, det er nogen god tone i den politiske debat.

Jeg vil lige føje en enkelt ting til diskussionen, nemlig at hr. Fogh Rasmussen, som jo godt ved, at det indtryk, han prøver at skabe, er falsk, nu prøver at indføre en ekstra dimension i diskussionen, som måske kunne efterlade indtrykket af, at der dog var noget om det, nemlig dette med, at de, der har sat noget til side, de, der sparer op, ikke bliver relativt så godt stillet som dem, der kun har folkepensionen. Man straffer opsparing.

Det er også falsk tale. Det er meget falsk tale. De mennesker, der har sørget for at få opsparat en pension ved siden af folkepensionen, har vi i fællesskab over de senere år prøvet at bringe ud af de mange modregningsproblemer, der tidligere var, hvor mange ydelser blev aftrappet over i hinanden. Vi har været enige om – og Socialdemokratiet har i hvert fald i den tid, jeg repræsenterede partiet i opposition i forhandlingerne, været meget optaget af det – at vi ikke skulle have nogen eksempler på pensionister, der i samspillet mellem højere skat, nedsat boligydelse og bortfald af forskellige andre ydelser ikke havde noget ud af at have sparet op til deres alderdom.

Det er vi kommet et langt stykke med, og det kommer vi et endnu længere stykke med med de reformer, der træder i kraft fra nytår. Derfor er det faktisk en ubehagelig og forkert og skadelig påstand at prøve at udbrede, at der i den politik, der føres, skulle ligge en mindre tilskyndelse til at spare op til alderdommen. Det er regeringens utvetydige mål, og det er den utvetydige konsekvens af regeringens politik, at det er fordelagtigt og skal være fordelagtigt og bliver mere fordelagtigt i den levestandard, der er tilbage, når man trækker sig ud af arbejdsmarkedet, at have sparet op.

En af grundene til, at det forholder sig sådan, er jo det, som fru Pia Gjellerup også var inde på: Alle de indkomster, man har at supplere med, når man er blevet folkepensionist – pensionskasse, tjenestemandspension, renteindtægter – er udtrykkeligt fritaget fra det arbejdsmarkedsbidrag, som alle vi, der er i arbejde, skal betale. Men de får alligevel den fulde lettelse på trækprocenten, som vi andre delvis, typisk for halvdelens vedkommende, selv betaler via arbejdsmarkedsbidraget.

Jeg håber med disse bemærkninger at have grundigt afdækket, hvad det er for en frygtskabende og usandfærdig kampagne om pensionisternes faktiske vilkår, der udbredes. Når oppositionen fører sig frem på den måde, så er det klart, at der kommer læserbreve fra mennesker, der næsten ikke med det informationsbombardement, de er udsat for fra oppositionens side, kan undgå at misforstå, hvad det er, der foregår.

Måtte jeg så vende mig til debatten i almindelighed og sige tak både for de venlige og de uvenlige bemærkninger – for de sidste, fordi de jo bidrager en lille smule til at afdække, hvad oppositionen har på hjerte.

Jeg kan desværre ikke undgå også mere generelt at opfatte Venstres og De Konservatives indsats i den politiske debat i øjeblikket som havende det hovedformål at give en fortsat næring til mismod og mistro i den danske befolkning. Man forstår jo godt, at den danske befolkning er mistroisk specielt med hensyn til beskæftigelsesudviklingen, for hver eneste forudsigtelse de sidste 5 år, som er udkommet fra den forrige regering, har vist sig at være for optimistisk.

På den baggrund kan man selvfølgelig godt forstå, at folk siger: Jamen det siger de jo altid, de dér politikere. Jeg kan godt forstå den tøven, der findes ude i befolkningen i forhold til at tro på, at det virkelig vender nu. Man har jo set fejlskønnet for indeværende års finanslov – den sidste, der blev skrevet af KV-regeringen – et fejlskøn, som viste sig at være 45.000 flere ledige og en stigning i underskuddet på i hvert fald godt 20 mia. kr. i forhold til det, man regnede med, da vi vedtog finansloven.

Jeg skal i den forbindelse gøre hr. Svend Heiselberg opmærksom på, at måltallet, som vi er blevet enige om, overholdes til punkt og prikke. Den finanslovaftale, der er indgået, lever også den nye regering naturligvis op til. Når udgifterne skrider, og når underskuddet skrider, er det, fordi skønnet over arbejdsløsheden er skredet. Dér, hvor der er rammer om udgifterne også efter de gamle regler, overholdes disse rammer, og de overholdes til punkt og prikke.

Det er selvfølgelig også overraskende for mig, at hr. Svend Heiselberg mente, at vi skulle have indkaldt til forhandlinger om, hvordan vi kunne have imødegået stigningen i underskud-